

# KABÁTSARC

PÁRATLAN OLDAL - LVI. évfolyam, 37. szám, 2012. szeptember 14.

Szórólapot nyomnak a kezembe kedvenc könyvtáram olvasószolgálati pultjánál. Fizetős lesz a ruhatár – áll benne az infó, hivatalos nyelven. Napidíjat kell fizetni, nem is ruhatári díjat. Aztán egy újabb nyelvi fordulattal már használati díjnak nevezik a legújabb sarcot. „A pénztárakban előre be kell fizetni a használati díjat: 100 Ft-ot, vagy annak többszörösét. A szolgáltatás az olvasójeggyel vehető igénybe.” Tehát már szolgáltatás. Ők szolgáltatnak, azaz szívességet tesznek nekem, az olvasónak, hogy lenyúlják a százasomat.

Örkényi mondatok következnek.

„Ha a szükséges fedezet rendelkezésre áll, a forgóvillán át lehet haladni. [...] Egy befizetés napi négy áthaladást tesz lehetővé a forgóvillán.”

Már látom magamat, amint, ha akarom, ha nem, naponta négyszer, csak azért is, ha már befizettem erre a játékra, áthaladok a forgóvillán, és előírás szerint tartok közben 15 perc szünetet.

Nem, ez mégsem Örkény, ő humánusabb volt az olvasóival. Látom már a gyermekeivel érkező kismamát is, aki porontyait vonszolva szórja a fémpénzeket, minden gyerek, minden kabát egy-egy százas. Legalábbis a Fővárosi Közgyűlés 1298/2012. (VI. 20.) számú határozata értelmében.

Volt egy hely, egy jó hely, a város szívében. Ennek most vége. Maradok – de nem tisztelettel, hanem – otthon. Van még könyvem, amit nem olvastam.